

Sesuo Nuolankiausios Jėzaus Širdies Marija

Aldona Kezytė ACJ

gim. *1931-01-11

vien. jž. 1966-08-15

mirė 2008-02-15

Šiaulių apskrities
Povilo Višinskio
viešoji biblioteka

Dvasininkai

<http://www.savb.lt/lt/krastieciams/biografinis-zinynas-siauliu-sviesuomene1918-2005/2621-dvasininkai>

KEZYTĖ ALDONA EUGENIJA. Gimė 1931 m. sausio 11 d. Vištytyje (Vilkaviškio raj.). Vienuolė, misionierė. Vaikystėje gyveno Kybartuose. Vidurinę mokslą baigė Panevėžyje. 1950-1955 m. mokėsi Vilniaus konservatorijoje (dabar Lietuvos muzikos ir teatro akademija), kurią baigusi dirbo Biržų vaikų muzikos mokykloje, buvo šios mokyklos direktorė. 1964 m. priimta į Seserų Jėzaus Širdies tarnaičių kongregaciją, 1966 m. tapo vienuole. Sovietiniais metais dirbo pagrindinį dvasinį darbą, mokė vaikus katekizmo. 1976-1990 m. gyveno Gruzijoje ir Armėnijoje, čia užsiiminėjo misionieriška veikla. 2001 m. išleido autobiografinę knygą „Esame nenaudingi tarnai“. Mirė 2008 m. vasario 15 d.

NEPAPRASTAS VIŠTYČIO KRAŠTO MISIONIERĖS KELIAS

http://vistyti.puslapiai.lt/index.php?option=com_content&view=article&id=411:-nepaprastas-vityio-krato-misioniers-kelias&catid=1:latest-news

Trečiadienis, 20 Gegužė 2009

Aldona Kezytė džiaugėsi susitikusi su Vištyčio kraštotyrininkais Birute Mardosaite ir Vitalium Gaidžiu ir pažadėjo dar šią vasarą aplankyti savo gimtas vietas.

„Klausydamasi jūsų pasijutau esanti neištikima savojo krašto dukra, – sakė Krašto muziejaus keturiasdešimtojo jubiliejaus šventėje Aldona Kezytė. – Keliavau ir dirbau svetimose šalyse, o gimtinei nieko nepadariau. Bet dabar lyg ir gražinu skolą – parašiau knygą. Joje negalėjau nepaminti savo vaikystės miestų Vištyčio ir Kybartų, mielų mane mokusių mokytojų“.

Autorė savo knygą „Esame nenaudingi tarnai“ sekmadieniais platina tai vienoje, tai kitoje parapijoje. Tai įtaigus pasakojimas apie rizikingą lietuvių misionierių darbą Gruzijoje ir Armėnijoje. Knygą dedikavo Popiežiui, kai šis ruošėsi kelionėn į Armėniją, norėdama, kad Šventasis Tėvas sužinotų, kaip ten darbavosi Lietuva.

Autorė patyrė didžiausią džiaugsmą, kai šiai knygai Jonas Paulius II suteikė apaštalinį palaiminimą. Aldona Kezytė keturiolika metų (1976–1990) Užkaukazės žmonėms perteikinėjo Evangelijos tiesas, krikščioniškojo gyvenimo pamokas, o Lietuvos kunigai skrisdavo į tolimiausius kampelius teikti sakramentų jos parengtiems žmonėms.

Knyga iliustruota autorės brolio, žinomo fotografo kunigo Algimanto Kezio, gyvenančio JAV, nuotraukomis. Įsigijusieji ją dėkoja autorei, sakydami, jog skaitydami patyrė sielos ramybę.

Daugelis, pamatę mažutę, vienuolės rūbu dėvinčią moterį ir išgirdę jos dvasingas mintis, taip ir klausia, kodėl apie ją nežinoję anksčiau. „Dėl to, kad mano tėtis buvo „falšyvas“, nes tarnavo Lietuvos policijoje“, – sako pašnekovė.

Kezių šeimos istorija panaši į daugelio penktojo dešimtmečio žmonių likimus. 1944-aisiais saviesiems pasitraukus į Vakarus nuo artėjančios rusų okupacijos, Aldonai buvo lemta pasilikti Lietuvoje, Panevėžyje.

Gabi muzikai mergina baigė tuometinę Vilniaus konservatoriją, fortepijono klasę, Biržuose įkūrė muzikos mokyklą ir joje direktoriavo, mokytojavo Panevėžyje. Atstatytus ryšius su savaisiais ir savo kilimo vietą tarybiniais laikais visaip gudraudama slėpė, nes ne kartą buvo „tyrinėta“ saugumo, „budrią akį“ ypač jautė susitikdama su į Lietuvą pradėjusiu atvažinėti broliu, fotomenininku kunigu Algimantu.

Aldonos Kezytės pasaulėžiūra formavosi pirmiausia šeimoje, prieškario Lietuvos mokykloje, o brendo bendraujant su dvasingais, pasiaukojusiais savo pašaukimui kunigais. Dešimtį metų save brandinusi vienuolės pašaukimui, amžinuosius įžadus priėmė 1974 metais, tapdama Švč. Jėzaus širdies tarnaičių kongregacijos (ACJ) nare. Žinoma, tais laikais veikė slapčiomis, tikėjimo tiesomis dalindamasi su kaimų žmonėmis, ruošdama vaikus Pirmajai išpažinčiai ir Komunijai, organizuodama rekolekcijas.

„Mane atleido iš darbo. Tokie mokytojai, kurie buvome tikintys ir šį tą dirbome tikėjimo srityje, buvome didžiausi šiukšlės, – sakė A.Kezytė.– Tarybinė Lietuva manęs atsisakė...“ Vienuolę žavėjo į Rusijos gilumą misijoms važinėjančių Lietuvos kunigų draša. Ji išvyko į Užkaukazę, kur labai reikėjo atstatyti tikėjimą ir apsaugoti nuo rusinimo, kuris ten buvo pradėtas dvidešimčia metų anksčiau nei Lietuvoje.

Atvykusi į Gruziją buvo įtarinėjama šnipinėjimu, neišvengiamų pavojų atvejais slėpėsi kalnuose pas piemenis. Armėnijoje apsigyveno vagių šeimoje, nevengė paprasčiausių darbų, išmoko armėnų kalbos tiek, kad tapo vertėja.

Algimantas Kezys pastebi, jog jam įdomu tai, kad knygoje jo mieloji seserėlė imasi dar vienos užduoties: ne vien aprašinėja įvairius nutikimus važinėdama su iš Lietuvos atvykusiais kunigais po katalikiškas Armėnijos vietas, bet ir suranda savo pašaukimo pradžią.

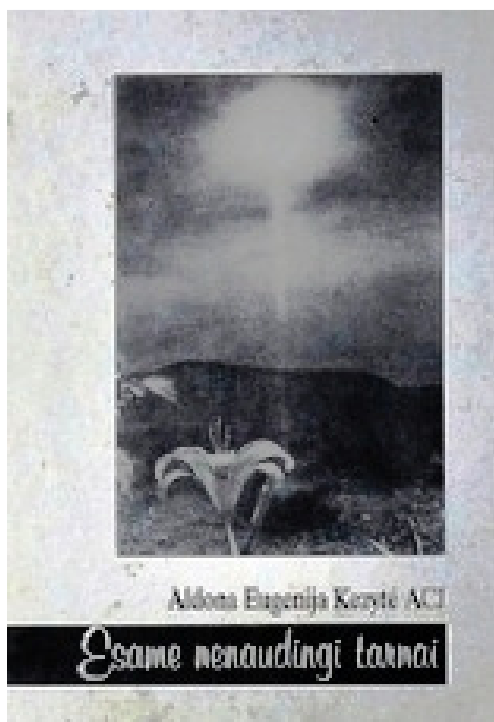
„Knygoje rašau apie žaizdotos Armėnijos skausmą, kaip pavyko įgauti vietinių žmonių pasitikėjimą ir kelti jų dvasią“, – paprašyta daugiau papasakoti apie misijas gamtos stichijos sugriautoje žemėje, sakė Aldona Kezytė. „Ilgai dar neišdžius ašaros Armėnijoje, – rašo ji, – bet kaip reikėtų kiekvienam iš tų skaudžių įvykių pasimokyti teisingesnio gyvenimo“.

Birutė NENĖNIENĖ

Autorės nuotr.

Knygos „Esame nenaudingi tarnai“ santrauka:

Knygoje atskleidžiamas autorės kelias į misionierystę: paslaptingi ženklai vaikystėje, sektini pavyzdžiai ir impulsai studijų metais, sunkūs pirmieji misionierės pedagogės žingsniai KGB sekimo sąlygomis, įtemptas pasiaukojamas darbas Gruzijoje, Armėnijoje. Leidinį papildo Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio įvadinis žodis ir žinomo fotomenininko Algimanto Kezio fotografijos bei straipsnis.

Komentaras: Šiauliai „Saulės delta“, 224 psl., kietu, lakuotu viršeliu, iliustruota.

Autorius: Kezytė Aldona Eugenija

Kategorija: Religija, filosofija

Leidimo metai: 2001

Žymės: Armėnija, atsiminimai, Gruzija, misija, misionierė

